

Arrest

nr. 325 169 van 16 april 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Pieter-Jan DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 april 2025 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die loco C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 24 maart 2025, met een vlucht afkomstig uit Abu Dhabi, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens en er wordt beslist tot zijn teruggedrijving, omdat hij niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten. Er wordt wel vastgesteld dat verzoeker bij het inchecken voor zijn vlucht in Abu Dhabi in het bezit was van zijn eigen paspoort voorzien van een door het Spaanse Consulaat in Jeruzalem uitgereikt Schengenvisum (type C), geldig van 16 december 2024 tot en met 30 maart 2025.

1.2. Aan de grens dient verzoeker vervolgens op 24 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 27 maart 2025 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 2 april 2025 richten de Belgische overheden een verzoek tot overname aan de Spaanse overheden. De Spaanse overheden aanvaarden op 3 april 2025 dit overnameverzoek, op grond van artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 8 april 2025 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens. Deze zogenaamde beslissing tot weigering van binnenkomst met overdrachtsbesluit aan Spanje, onder de vorm van de bijlage 25quater, is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
Wordt aan de heer, die verklaart te heten,*

Naam: [O.]

Voornaam: [L. J M]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Overwegende dat de betrokkene, [O., L.J.M.], van Palestijns nationaliteit, op 24 maart 2025 op de Luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van een geldig reisdocument noch van een geldig visum voor binnenkomst). Bij het verlaten van Abu Dhabi- Verenigde Arabische Emiraten, was de betrokkene in het bezit van zijn eigen reisdocument [n°...] geldig tot [xx.xx.2027];

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een geldig visum type C (01 toegang-90 dagen) van Spanje met nummer [...], geldig tot en met 30.03.2025;

Overwegende dat betrokkene op 24.03.2025 een verzoek tot internationale bescherming indiende (bijlage 25) en op grond van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, een overname aan Spanje werd aangevraagd op 01.04.2025;

Overwegende dat Spaanse autoriteiten hun akkoord hebben gegeven op 03.04.2025;

De betrokkene werd verhoord door onze diensten op 27.03.2025, waar hij verklaarde gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde verder dat hij een zus en een vijf broers heeft, waarvan er twee in België wonen. Hij verklaarde ook twee neven in België te hebben maar hij zei ook dat hij weinig contact met hen hebben. Met betrekking tot de relatie met zijn broers in België verklaarde hij: “We hadden een heel goeie relatie, ik sta nu nog in veel contact met me. We hielpen elkaar materieel. We steunden elkaar en mijn broers stuurden geld op. Niet naar mij, want ikzelf werkte. Ze stuurden geld naar mijn moeder en vader. Ze zouden het me niet weigeren als ik het zou vragen als ik het nodig had. Wij zijn niet opgevoed om geld te vragen. Mijn broers hebben me al bezocht in het centrum waar ik verblijf. We hebben goed contact.”

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) versist is (cfr. Arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36: “The Court has

previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings, unless the can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia (GC), no.48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec), no 31519/96, 7 November 2000).

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het HvJ-EU oordeelde dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat kan leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Op de vraag of betrokkene specifieke reden heeft waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde hij: "Mijn broers hebben een excellente ervaring in België. Het is een veilig land, zo heb ik gehoord. Ik wil ook dat mijn familie me vervoegt zodat we in vrede kunnen leven."

Op de vraag of betrokkene redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die hem verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, verklaarde hij: "Ik prefereer in België bij mijn broers te blijven en om mijn vrouw naar hier te brengen."

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013;

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek d.d. 03.04.2025 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd;

Het gaat in dit geval om een 'overname-context' wat betekent dat de Spaanse instanties de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zullen gemachtigd zijn tot verblijf in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Overwegende dat volgens de verordening 604/2013, de criteria en mechanismen zijn ingevoerd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat bij één van de lidstaten wordt ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze en dat de uitvoering van deze verordening en haar adoptie impliceren dat de vrije keuze van de aanvrager is uitgesloten voor de bepaling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming. Met andere woorden, de simpele persoonlijke waardering van een lidstaat door de betrokkene of door een derde of het feit dat hij zijn verzoek in behandeling wil laten nemen in een bepaalde lidstaat kan niet de basis vormen voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule (artikel 17-1) van de Verordening 604/2013;

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We wensen tevens op te merken dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Spanje kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database — Country Report — Spain", https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf, laatste update in mei 2024, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie word toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen "While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased" (p. 114). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie. "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception" (p. 69).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land. "The Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country" (p. 69). Verder meldt het rapport dat aan Spanje overdragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 69).

Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases (AIDA-rapport, p. 104). Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure. ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") verlaat de verzoeker het opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (p. 104). Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dat dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt. "Main obstacles for asylum applicants present after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment (p. 108). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerminst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure

tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud: “Ik heb een infectie aan mijn rechterskrikel. Momenteel neem ik geen medicatie, want het medicament dat ik nam, had impact op mijn sperma. Ik heb 4 cysten op mijn lichaam. Ik heb de arts hiervoor nog niet gezien. Ik moet daarvoor een specialist zien.”

Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak ‘PPU C.K. v. Slovenië’ (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. Het AIDA-rapport stelt tevens dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg (“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers”, pagina 125). Personen die hun verzoek zagen afgewezen blijven recht hebben op gezondheidszorg. In september 2018 keurde de regering een decreet goed dat de universele toegang tot het volksgezondheidssysteem garandeert, ook voor personen zonder verblijfsrecht (“In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well”, pagina 125).

We merken op dat het AIDA-rapport melding maakt van specifieke zorg onder meer voor verzoekers met problemen inzake mentale gezondheid. Deze zorg wordt aangeboden door ngo’s waaronder Accem en CEAR (“Currently, there are different NGOs in charge of places for asylum seekers with mental health needs. For about 5 years, Accem, in collaboration with Arbeyal, a private company, managed the “Hevia AccemArbeyal” centre, specialised in disability and mental health”, pagina 125 en ‘In addition, CEAR also manages places specialised in asylum seekers with mental conditions’, eveneens pagina 125).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen en dat behandeling van zijn medische toestand zoals vermeld in het persoonlijk onderhoud dd. 27.03.2025 enkel in België en niet in Spanje in gelijke mate kunnen worden verstrekt. Hij geeft ook geen substantiële reden aan waarom dit specifiek in België zou moeten zijn.

Wat de opvang in Spanje betreft hebben verzoekers in Spanje vanaf het indienen van hun verzoek recht op opvang (AIDA-rapport, pagina 100). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers om internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur (“centro de acogida de refugiados”). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de derde, “autonome”, fase waarin de verzoeker autonoom kan leven, taallessen wordt aangeboden en verder nog nodige bijstand en ondersteuning krijgt (AIDA-rapport, pagina 105).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad (‘factsheet’) ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Spain’ die de Spaanse autoriteiten op 11.07.2024 opstelden. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het ‘Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)’ van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Spanje worden overgedragen en nog geen verzoek in Spanje indienden dezelfde formaliteiten dient te vervullen als personen die een verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje (‘He/she has to undertake the same procedural steps as any other applicant present in the national territory’, pagina 5). Hij of zij dient binnen een maand na overdracht een formeel verzoek in te dienen (‘As a general rule, the applicant must apply within one month after the transfer date to Spain..’, pagina 5). Wat de toegang tot de opvangvoorzieningen betreft

wordt gemeld dat in toepassing van een protocol met het Spaanse Rode Kruis de personen die aan de voorwaarden voldoen en opvang wensen meteen naar opvangvoorzieningen worden verwezen ('In application of the Protocol, after verification of the requirements for access to the System by the Ministry of Inclusion, Social Security and Migrations (MISSM), persons wishing to access the Reception System will have direct access from the airport to the reception resources', pagina 2). De overgedragen personen krijgen na overdracht informatie betreffende de procedure ('At the time of arrival in Spain by airport, the person is informed of his/her rights as an applicant for International Protection, where applicable, or the procedural steps to apply', pagina 2).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013- Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Spanje, en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij

binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op zijn overdracht aan Spanje en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna de Richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij wijst tevens op het “verbod van willekeur”.

Naast een theoretische toelichting bij de aangevoerde bepalingen en beginsel verstrekt hij de volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] Artikel 3 van het EVRM stelt dat [...]

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat [...].

[...] In onderhavig geval wenst verzoeker België binnen te reizen teneinde de situatie van willekeurig geweld in diens land van herkomst te ontvluchten.

Dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van vrije keuze van Lidstaat voor wat betreft zijn verzoek tot internationale bescherming. Dat België, naar eigen zeggen, het eerste veilig land is dat verzoeker kon bereiken.

Dat verzoeker het navolgende vreest :

Overwegende dat, op 28 mei 2024, Spanje de staat Palestina erkende. Hetgeen volgens verzoeker onvermijdelijk zal resulteren in het niet aanvaarden van de dossiers van Palestijnse vluchtelingen, wat ook zal resulteren, ook al is het in kleine proporties, in het terugsturen van verzoeker naar Gaza. (cf. infra en AIDA Country Report on Spain – 2023 Update <https://ecre.org/aida-country-report-on-spain-2023-update/>)

Dat dit zal een groot gevaar zou betekenen voor zijn leven, want terugkeren naar Gaza terwijl de oorlog aan de gang is, zou schade betekenen. Verzoeker is moreel en psychisch in de war.

Daags nadat Spanje de staat Palestina erkende, vaardigde Spanje een beslissing uit dat het verlenen van consulaire diensten aan de Palestijnen verbiedt. Dit bevestigt dat dit onvermijdelijk zal leiden tot het niet aanvaarden van asioldossiers.

Het Spaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken gaf een circulaire uit aan alle ministeries en agentschappen om te stoppen met het gebruik van de term genocide om de Israëlische militaire campagne op Gaza te beschrijven en dat dit volgens verzoeker ook zal worden weerspiegeld in het migratiebeleid dat Madrid volgt.

Dat de Belgische staat volgens hem altijd een eervolle en ondersteunende houding heeft gehad ten opzichte van de Palestijnse zaak, en sinds het begin van de oorlog tegen Gaza is het niet gestopt met het bieden van alle hulp en reddingsacties aan het Palestijnse volk in het algemeen en aan de mensen van Gaza in het bijzonder.

Dat verzoeker vraagt dat de Belgische overheid beroep zou (kunnen) doen op de soevereiniteitsclausule teneinde het dossier van verzoeker alsnog naar zich toe te trekken, dit gelet op de aanwezigheid van zijn broers waarmee op zijn minst een financiële afhankelijkheid kan worden weerhouden en de bijzondere kwetsbaarheid waarmee verzoeker behept is.

Verzoeker heeft namelijk een bestaande medische problematiek. Dat er voor Palestijnen uit Gaza bovendien voldoende redenen zijn om aan te nemen zij bezwaard zijn met een collectief trauma, omwille van de specifieke oorlogssituatie waarmee zij werden geconfronteerd.

Dat verzoeker tevens UNWRA-geregistreerd is.

Dat de steun van UNWRA bijstand betreft en geen bescherming.

Dat bovendien de steun van UNWRA tegenwoordig ontoereikend is geworden, gelet op de structurele en financiële problemen van de organisatie. (Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon : de toepassing van artikel 1D vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure; T. VREEMD. 2014, nr. 1)

Dat de structurele problemen van UNWRA leiden tot de miskennen van fundamentele mensenrechten in hoofde van vele Palestijnen. (Stroomtekort, tekort aan drinkbaar water, gebrek aan gezondheidszorg, etc...)

“In geval vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is effectieve bijstand te verlenen, kan dit volgens UNHCR beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag”

(NANSEN NOTE 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag)

In eerste instantie is het feit dat terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, momenteel niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen voldoende grond voor een ipso facto erkenning in toepassing van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag.

De ratio legis van artikel 1D indachtig, is de hierboven beschreven humanitaire- en veiligheidssituatie daarnaast van die aard dat aangetoond is volgens de MSS-benadering van het EHRM, dat bij terugkeer naar Gaza een Palestijnse vluchteling een reëel risico loopt slachtoffer te worden van een onmenselijke, op zijn minst vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM

Bovendien kan geconcludeerd worden dat de burgerbevolking van Gaza slachtoffer is van vervolging in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag. Volgens NANSEN, en in lijn met wat aangetoond wordt in deze Note, is er sprake van groepsvervolging gezien zij het slachtoffer zijn van een voortdurende schending van het internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten. De reden van deze vervolging is politiek, ze is het gevolg van Israëliësch beleid dat tot doel heeft de burgerbevolking van Gaza collectief te straffen.

Dat verzoeker, vanuit een humanitair perspectief dakloos is, zijn huis in Gaza is verwoest en een groot deel van zijn familie is ofwel dood of gevlucht naar het buitenland. Dat verzoeker niet de tijd heeft om al te veel omzwervingen te maken tussen de lidstaten.

Dat verzoeker, teneinde zo spoedig als mogelijk te kunnen ontsnappen aan de problemen die hem parten spelen, niet anders kon dan met Spaans visum te reizen.

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

[...]

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat [...]

[...]

[...] In onderhavig geval is verzoeker een Palestijnse vluchteling die asiel aanvraagt in België en naar Spanje wordt verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van vrije keuze van Lidstaat voor wat betreft zijn verzoek tot internationale bescherming.

Dat verzoeker, noodgedwongen een Spaans visum gebruikte om de vlucht te nemen.

Zoals eerder gesteld heeft verzoeker banden met België, gelet op de aanwezigheid van zijn 2 broers hier in België op wie hij minstens een financiële afhankelijkheid laat gelden.

Dat verzoeker bovendien een medische problematiek laat optekenen (cf. Stuk 4);

Dat verzoeker zijn klachten als volgt samenvat :

“ I have medical case require an urgent attention

1- I need to do surgery to my stomach because I vomit the food I am eating and they will give me the medical report about the exact description of the disease.

2- I have an inflation in lymph glands it is a type of cancer that prevent me from breathing at night and i suffer a lot of pain because of it and

3-I have an injury in my jaw(it is broken)and i feel a lot of pain in it and i can not chew my food in the proper way and I need medical attention in this case and I hope you could help me in this case.”

Dat het duidelijk is dat verzoeker de verdere opvolging nodig heeft in de vorm van adequate medische dienstverlening.

In het licht van bepaalde rapporten zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Spanje worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;
- (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;
- (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaapplek zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie ;
- (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard, afwezigheid van naaste familieleden;
- (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn in de aanwezigheid van zijn direct familie ;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden ;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie;
- (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg ;
- (x) de mogelijkheid tot detentie;
- (xi) procedurele tekortkomingen;
- (xii) gebrek aan toegang tot justitie, waaruit moet worden afgeleid dat de mogelijkheid tot het aanvoeren van een effectief rechtsmiddel in het gedrang komt ;
- (xiii) risico op mishandeling door de ordehandhavers;

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Spain, 31 december 2023 update may 2024, available at: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/05/AIDAES_2023-Update.pdf

Het opvangnetwerk voor vluchtelingen in Spanje kampt met verschillende structurele problemen die de effectiviteit en de humanitaire zorg voor asielzoekers ondermijnen.

Cf. AIDA Country Report on Spain – 2023 Update

<https://ecre.org/aida-country-report-on-spain-2023-update/>

<https://asylumineurope.org/reports/country/spain/statistics/>

1. Langdurige Wachttijden en Bureaucratische Obstakels

• Asielzoekers in Spanje ervaren aanzienlijke vertragingen bij het registreren van hun aanvragen. In 2023 waren er wachttijden tot wel 12 maanden om een afspraak te maken voor registratie, wat door de UNHCR als "kritisch" werd bestempeld. Aan het eind van 2023 waren er nog 106.546 aanvragen in behandeling, wat de druk op het systeem vergroot.

2. Laag Erkenningspercentage

• Het percentage asielaanvragen dat positief wordt beoordeeld, blijft laag. In 2023 ontving slechts ongeveer 17% van de aanvragen een positieve beslissing voor internationale bescherming. Dit percentage kan nog lager zijn voor specifieke groepen, zoals Palestijnen en andere kwetsbare asielzoekers.

3. Onvoldoende Opvangcapaciteit

• Ondanks toezeggingen van de Spaanse regering om nieuwe opvangcentra te bouwen, blijven de bestaande faciliteiten vaak overvol en inadequaet. In totaal werden er in 2022 plannen aangekondigd voor 17 nieuwe opvangfaciliteiten met een capaciteit van 6.100 plaatsen, maar deze zijn nog niet volledig operationeel. De slechte leefomstandigheden in sommige opvanglocaties, zoals die bij Madrid-Barajas Airport, hebben geleid tot kritiek van zowel de Spaanse Ombudsperson als de UNHCR.

4. Discriminatie en Sociale Uitsluiting

• Vluchtelingen en asielzoekers worden vaak geconfronteerd met discriminatie en uitsluiting op verschillende gebieden, waaronder huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot financiële diensten. Dit bemoeilijkt hun integratie en vergroot hun kwetsbaarheid.

5. Geweld en Pushback Praktijken

• Geweld tegen vluchtelingen en pushbackpraktijken aan de grenzen blijven een probleem. In 2022 werden er meldingen gedaan van geweld door politie tegen migranten die probeerden toegang te krijgen tot Spanje, wat leidde tot doden en gewonden. Deze omstandigheden creëren een onveilige omgeving voor asielzoekers.

6. Beperkingen op Toegang tot Basisdiensten

• Asielzoekers hebben vaak moeite om toegang te krijgen tot basisdiensten zoals gezondheidszorg en sociale ondersteuning. De Council of Europe heeft opgeroepen tot verbeteringen in de mensenrechten van migranten en asielzoekers, met name met betrekking tot sociale rechten.

De structurele problemen binnen het Spaanse opvangnetwerk voor vluchtelingen zijn complex en vereisen dringende aandacht van zowel de overheid als maatschappelijke organisaties. Het verbeteren van wachttijden, erkenningspercentages, opvangcapaciteit en het bestrijden van discriminatie zijn cruciaal om een effectief en humaan systeem te waarborgen voor vluchtelingen in Spanje.

• De erkenning van Palestijnen als vluchtelingen is vaak moeilijk. In 2023 was het totale beschermingspercentage in Spanje slechts ongeveer 40% wanneer humanitaire bescherming wordt meegerekend. Dit percentage kan nog lager zijn voor Palestijnen, gezien de specifieke politieke en juridische context rondom hun situatie.

- *Asielzoekers in Spanje, inclusief Palestijnen, ervaren aanzienlijke vertragingen bij het registreren van hun aanvragen en het verkrijgen van beslissingen. In 2023 waren er meer dan 106.000 aanvragen nog in behandeling, wat leidt tot lange wachttijden en onzekerheid voor aanvragers. De lange wachttijden kunnen hun toegang tot basisdiensten zoals huisvesting en gezondheidszorg belemmeren.*
- *Palestijnen kunnen ook te maken krijgen met discriminatie en sociale uitsluiting binnen het Spaanse asielsysteem, wat hun kansen op een eerlijke behandeling verder ondermijnt. Dit omvat moeilijkheden bij het verkrijgen van werk en toegang tot sociale diensten.*

• *De erkenning van Palestina als staat door landen zoals Spanje kan zowel positieve als negatieve gevolgen hebben voor Palestijnse asielzoekers. Terwijl erkenning kan leiden tot een grotere internationale steun en aandacht voor hun situatie, kan het ook spanningen veroorzaken met Israël en invloed hebben op de bereidheid van Spaanse autoriteiten om asielaanvragen vanuit Palestina te behandelen.*

Deze factoren maken het voor Palestijnen in Spanje uitdagend om hun rechten te beschermen en een veilig leven op te bouwen terwijl ze proberen te navigeren binnen het complexe Europese asielsysteem dat wordt beheerst door de Dublinverordening.

Cf.

<https://ecre.org/2022-update-aida-country-report-spain/>

AIDA Country Report on Spain – 2023 Update

<https://ecre.org/aida-country-report-on-spain-2023-update/>

<https://asylumineurope.org/reports/country/spain/statistics/>

. <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2024/05/22/noorwegen-zal-palestijnse-staat-officieel-erkennen-volgen-ander/>

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III-verordening, tot een kwetsbare groep (“gedublineerde”) die in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Dat er bovendien op geen enkele wijze wordt afgewogen in welke mate de subjectieve rechten van verzoeker zouden kunnen worden geschonden bij een eventuele overdracht naar Spanje. Dat de Belgische staat bij het nemen van de bestreden beslissing verzaakt aan haar onderzoeks-verplichting dewelke absoluut nodig is om een eventuele overdracht naar Spanje te verantwoorden naar recht.

Dat de bestreden beslissing dan ook een ontoereikende motivering biedt voor wat betreft een eventuele overdracht naar Spanje in hoofde van verzoeker.

[...] Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Spanje een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Spanje te verwijzen. Indien België verzoeker naar Spanje verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.3.3. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in beginsel toekomt aan Spanje op grond van de voorziene criteria in de Dublin III-verordening, met name gelet op de vaststelling dat hij vanuit Abu Dhabi naar België is gereisd middels een geldig Schengenvisum dat hem werd uitgereikt door de Spaanse overheden en het overnameakkoord met Spanje van 3 april 2025 op grond van artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening. Zijn betoog dat hij “*niet anders kon dan met Spaans visum te reizen*” is niet van aard dat hiermee afbreuk kan worden gedaan aan de vastgestelde verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

2.3.4. Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat hij van mening is dat zijn overdracht aan Spanje in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest en in dit verband geen voldoende zorgvuldig onderzoek en evenmin een redelijke beoordeling heeft plaatsgevonden.

2.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van haar overdracht naar de op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijs-elementen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat

een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij verder de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.6. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het HvJ bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het HvJ nog bevestigd dat de tekortkomingen, die hetzij structureel zijn hetzij bepaalde personen raken, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte,

en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (§§ 91 en 92).

2.3.7. In tegenstelling tot wat verzoeker tevergeefs tracht voor te houden, blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Spanje is nagegaan en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Hij heeft de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders in Spanje onderzocht, dit in het licht van de relevante rechtspraak van het HvJ en het EHRM en aan de hand van relevante en objectieve landeninformatie, met name het rapport van het onder meer door de *"European Council on Refugees and Exiles"* (ECRE) gecoördineerde project *"Asylum Information Database"*, laatst geüpdatet in mei 2024 (hierna: het AIDA-rapport) en de binnen de EUAA tot stand gekomen *'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Spain'* van 11 juli 2024. Verweerder heeft deze documenten onderworpen aan een inhoudelijk onderzoek. Hij gaat concreet in op verschillende aspecten die de Spaanse procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming kenmerken en komt op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling van de situatie van Dublin-terugkeerders in Spanje. Hij houdt er zo ook rekening mee dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure voor internationale bescherming en de opvang van verzoekers, maar is van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedures voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen. Evenmin ziet verweerder redenen op individuele gronden waardoor verzoeker ingevolge een overdracht aan Spanje zou worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Ook in dit verband blijkt een concreet onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn Dublin-interview van 27 maart 2025 onder meer wat betreft de aanwezigheid van enkele van zijn familieleden in België en zijn gezondheidstoestand.

2.3.8. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de door het bestuur gedane beoordeling niet deugdelijk is.

2.3.9. Verzoeker wijst er allereerst op dat Spanje op 28 mei 2024 Palestina als staat heeft erkend, wat volgens hem *"onvermijdelijk zal resulteren in het niet aanvaarden van de dossiers van Palestijnse vluchtelingen"* en vervolgens mogelijk in zijn verwijdering door Spanje naar Gaza. Hij ziet dit bevestigd doordat daags na de erkenning van de staat Palestina Spanje een beslissing zou hebben uitgevaardigd dat het verlenen van consulaire diensten aan Palestijnen verbiedt en in een niet verder geduide circulaire van het Spaanse ministerie van Buitenlandse Zaken aan alle ministeries en agentschappen om te stoppen met het gebruik van de term *"genocide"* om de Israëliëse militaire campagne in Gaza te omschrijven. Om dit alles te staven wordt echter slechts verwezen naar een weblink van het AIDA-rapport. Nergens wordt een concrete passage uit dit rapport aangehaald waarin een en ander steun kan vinden of verwezen naar een specifieke pagina. Op zich wordt wel aanvaard dat Spanje aankondigde op 28 mei 2024 Palestina te zullen erkennen als staat, wat blijkt uit een verder nog opgenomen weblink naar een artikel op *'vrt nws'*, maar voor de overige beweringen legt verzoeker niet het minstens begin van bewijs voor en nergens wordt geduid waarin dit steun vindt. Ook op de zitting kan verzoeker niet duiden waar in het AIDA-rapport het thans door hem aangevoerde steun kan vinden. Voormeld betoog van verzoeker komt dus neer op louter giswerk van zijn kant, zonder dat met een begin van bewijs wordt aangetoond dat Spanje sindsdien de verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen systematisch zou weigeren of hun verzoeken niet langer in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag of de Europese regelgeving zou onderzoeken.

2.3.10. Opnieuw met verwijzing naar een weblink die doorverwijst naar het AIDA-rapport betoogt verzoeker verder dat hij bij zijn overdracht aan Spanje zal worden blootgesteld aan *"(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ; (ii) geen opvang of accommodatie krijgen ; (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ; (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaapplek zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie ; (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard, afwezigheid van naaste familieleden ; (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn in de aanwezigheid van zijn direct familie ; (vii) heel beperkte levensomstandigheden ; (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie ; (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg ; (x) de mogelijkheid tot detentie ; (xi) procedurele tekortkomingen ; (xii) gebrek aan toegang tot justitie, waaruit moet worden afgeleid dat de mogelijkheid tot het aanvoeren van een effectief rechtsmiddel in het gedrang komt ; (xiii) risico op mishandeling door de ordehandhavers"*.

In dit verband stelt de Raad echter vast dat verzoeker zich beperkt tot zeer rudimentaire en algemene beweringen, waarbij hij op geen enkele wijze verwijst naar concrete informatie die is opgenomen in het AIDA-rapport en die zou toelaten tot de voormelde vaststellingen te komen. Dit wordt door verzoeker op geen enkele wijze concreet uitgewerkt en onderbouwd met concrete landeninformatie. Dit staat in schril contrast met het bestreden overdrachtsbesluit, waarin verweerder wel concreet de moeite heeft genomen om aan de hand van de concrete informatie die is opgenomen in het AIDA-rapport, die wordt overgenomen en waarbij

ook wordt gewezen op de pagina's waar de relevante informatie kan worden teruggevonden, te onderzoeken of de gekende informatie wijst op structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje en op concreet onderbouwde wijze heeft vastgesteld dat dit niet blijkt. Verzoeker neemt nergens de moeite om in te gaan op deze voorziene motieven. Uit zijn voormeld betoog blijkt hooguit dat hij een andere mening is toegedaan dan het bestuur, maar hij laat na een en ander concreet te onderbouwen en toont niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling bepaalde specifieke informatie opgenomen in de aangehaalde bronnen, of in andere bronnen, onterecht niet mee in rekening bracht of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling kwam.

2.3.11. Vervolgens gaat verzoeker alsnog meer concreet in op enkele aspecten inzake de behandeling van vluchtelingen en verzoekers om internationale bescherming in Spanje, al moet ook hier worden vastgesteld dat hij – buiten een algemene verwijzing naar het AIDA-rapport, inclusief de hierin opgenomen statistieken – zijn betoog nergens staft aan de hand van concrete passages in dit rapport en hij nergens concreet duidt waar uit dit rapport hij de aangehaalde informatie precies heeft gehaald.

Verzoeker wijst in eerste instantie, wat de procedure voor internationale bescherming betreft, op lange wachttijden bij de registratie van verzoeken waarbij deze in 2023 konden oplopen tot wel 12 maanden, lange behandelingstermijnen en een laag erkenningspercentage van ongeveer 17 procent in 2023, of 40% met inbegrip van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij maakt ook melding van een blijvend probleem van geweld en pushbacks aan de grenzen. In tweede instantie is verzoeker van mening dat het opvangnetwerk in Spanje kampt met verschillende structurele problemen, met name maakt hij op algemene wijze melding van een ontoereikende opvangcapaciteit, waarbij de bestaande faciliteiten vaak overvol en inadequaet zouden zijn. Hij wijst er op dat de in 2022 aangekondigde nieuwe opvangplaatsen nog niet volledig operationeel zijn en slechte opvangomstandigheden in sommige opvanglocaties, zoals op de luchthaven van Madrid, reeds hebben geleid tot kritiek van zowel de Spaanse ombudsman als het UNHCR. De lange wachttijden voor de registratie van verzoeken zou volgens verzoeker ook de toegang tot basisdiensten zoals huisvesting en gezondheidszorg belemmeren.

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt echter dat verweerder op basis van het EUAA Informatieblad van 10 juli 2024, dat de meeste recente informatie bevat en specifiek Dublin-terugkeerders betreft, heeft vastgesteld dat, in toepassing van een protocol met het Spaanse Rode Kruis, de personen die voldaan aan de voorwaarden voor opvang en die opvang wensen vanop de luchthaven meteen worden verwezen naar de opvangvoorzieningen (*"persons wishing to access the Reception System will have direct access from the airport to the reception resources"*). Nog blijkt hieruit dat deze personen bij hun aankomst informatie krijgen over de procedure en dat zij binnen de maand na de overdracht een formeel verzoek moeten indienen.

Op basis van het AIDA-rapport stelde verweerder verder vast dat voorafgaand aan een overdracht de bevoegde asielinstantie in Spanje overlegt met de diensten die bevoegd zijn voor de opvang van verzoekers en dat overgedragen personen weliswaar belemmeringen kunnen ondervinden wat de toegang tot de procedure voor internationale bescherming betreft, maar prioriteit wordt gegeven aan de registratie van hun verzoeken. Aan de hand van dit rapport gaat verweerder vervolgens in op de wijze waarop de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje is georganiseerd: een eerste fase is bij de indiening van het verzoek waarin de betrokkene wordt geïnformeerd over de hele procedure; in een tweede fase wordt opvang voorzien in een open en gemeenschappelijke structuur, met de nadruk op het verwerven van vaardigheden voor een integratie in de Spaanse samenleving; in de *"autonome"* fase wordt vervolgens nog voorzien in financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Hierbij wordt er rekening mee gehouden dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op het vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en hierdoor ook moeilijker toegang vinden tot de Spaanse arbeidsmarkt. Verweerder stelt dat Spanje in 2018 en 2019 een toegenomen instroom van immigranten kende, maar hierop werd gereageerd door het voorzien van bijkomende opvangstructuren en dat als gevolg hiervan geen verslechtering van de opvangomstandigheden kon worden vastgesteld. Verweerder wijst erop dat nergens de levensomstandigheden in de opvangstructuren als ontoereikend worden beoordeeld. Hij wijst er nog op dat, ingevolge een veroordeling van de Spaanse overheid in januari 2019 omwille van de weigering van opvang aan Dublin-terugkeerders, het bevoegde ministerie een richtlijn uitvaardigde om verzoekers niet uit te sluiten van opvang omdat zij eerder Spanje hebben verlaten om door te reizen naar een ander EU-land. Verweerder maakt er verder melding van dat voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje de toegang tot gezondheidszorg wettelijk is gegarandeerd en zij in de praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg. Hij wijst ook op een decreet uit september 2018 dat universele toegang tot het volksgezondheidssysteem garandeert, zelfs voor personen zonder verblijfsrecht, en op het voorhanden zijn van specifieke zorg onder meer voor verzoekers met mentale gezondheidsproblemen.

In het licht van de – niet-weerlegde – vaststellingen dat Dublin-terugkeerders prioriteit krijgen bij de registratie van hun verzoeken om internationale bescherming en zij vanop de luchthaven meteen worden verwezen naar

de opvangvoorzieningen, voor zover zij in aanmerking komen voor opvang en dit ook wensen, toont verzoeker niet aan dat er voor Dublin-terugkeerders kan worden gesproken over structurele tekortkomingen inzake de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. In het licht van deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat door “*de lange wachttijden*” zijn “*toegang tot basisdiensten zoals huisvesting en gezondheidszorg*” zal worden belemmerd. Door te wijzen op een algemeen erkenningspercentage van 17% of nog 40% toont verzoeker evenmin structurele tekortkomingen in de procedure aan, nu dergelijke cijfers niet noodzakelijk iets zeggen over de kwaliteit van de procedures. Er moet ook rekening worden gehouden met het gegeven dat, zoals dit blijkt uit de statistieken voor Spanje in het AIDA-rapport, de top 5 van de landen van herkomst van verzoekers in dit land duidelijke verschillen kent met deze in vele andere EU-lidstaten, zodat een vergelijking van dergelijke percentages sowieso niet evident is. Waar verzoeker nog voorhoudt dat het percentage erkenningen “*nog lager [kan] zijn voor specifieke groepen, zoals Palestijnen en andere kwetsbare asielzoekers*” en dit gelet op hun “*specifieke politieke en juridische context*”, betreft dit verder opnieuw een blote bewering of gissing die nergens wordt ondersteund door een begin van bewijs. Uit de statistieken in het AIDA-rapport zit geen concrete informatie vervat over de behandeling van Palestijnse verzoekers in Spanje. Verzoeker brengt andermaal niet het minstens concrete begin van bewijs naar voor dat verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen niet aan een gedegen en adequaat onderzoek worden onderworpen in Spanje, in overeenstemming met de internationale en Europese regelgeving ter zake.

Met zijn verdere betoog dat alle beloofde nieuwe opvangvoorzieningen nog niet volledig operationeel zijn en de bestaande faciliteiten vaak overvol zijn en de leefomstandigheden in bepaalde voorzieningen reeds het voorwerp waren van kritiek, toont verzoeker evenmin aan dat het geheel van de opvangvoorzieningen en omstandigheden in acht genomen sprake is van systematische tekortkomingen waardoor Dublin-terugkeerders dreigen behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM of 4 van het EU-Handvest te ondergaan, of nog dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat nergens in het AIDA-rapport de levensomstandigheden in de opvangstructuren als ontoereikend of in strijd met voormelde bepalingen worden beoordeeld.

Inzake de aangehaalde problemen van geweld en pushbacks aan de grenzen, gaat verzoeker er aan voorbij dat hij als Dublin-terugkeerder kan terugkeren naar Spanje en dus niet blijkt dat hij zal worden geconfronteerd met deze problemen die zich eerder afspelen aan de buitengrenzen van Spanje. Hij toont dit alvast niet concreet aan.

Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat vluchtelingen en asielzoekers vaak worden geconfronteerd met discriminatie en uitsluiting op verschillende gebieden zoals huisvesting, werk en toegang tot financiële diensten en dat zij vaak moeite hebben om toegang te krijgen tot basisdiensten zoals gezondheidszorg en sociale ondersteuning. Dergelijke problemen bestaan tot op zekere hoogte echter in de verschillende EU-lidstaten. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat deze problemen of moeilijkheden specifiek spelen wat Palestijnen betreft, dat deze voor hem als volwassen man van ruim 30 jaar onoverkomelijk zijn of dat deze van die aard zijn dat deze kunnen worden gelijkgesteld met structurele tekortkomingen waardoor Dublin-terugkeerders dreigen te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder op basis van de beschikbare informatie op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de vastgestelde problemen niet van die aard zijn dat deze zouden leiden tot het besluit “*dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.*”

2.3.12. In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij is geregistreerd bij UNRWA en in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling, minstens zijn terugkeer naar Gaza in strijd is met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er op dat het onderzoek of verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling behoort tot de bevoegdheid van de verantwoordelijke lidstaat, dit is Spanje. Voorliggend besluit betreft enkel een overdracht van verzoeker aan Spanje opdat dit land zijn verzoek om internationale bescherming kan onderzoeken, en geen terugkeerbesluit naar Gaza. Nu verzoeker niet aantoont dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming in Spanje, of verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen er niet in overeenstemming met de internationale en Europeesrechtelijke normen worden onderzocht, blijkt niet dat dit betoog enig verder onderzoek behoeft. Zoals verweerder trouwens nog correct heeft opgemerkt, hierin niet tegengesproken door verzoeker, kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

2.3.13. Verzoeker benadrukt vervolgens de aanwezigheid in België van zijn broers van wie hij stelt minstens financieel afhankelijk te zijn. Nog wijst hij op een bijzondere kwetsbaarheid waarmee hij is behept, ingevolge zijn medische problemen. In dit verband stelt hij bovendien dat in het geval van Palestijnen afkomstig uit Gaza kan worden aangenomen dat sprake is van een *“collectief trauma, omwille van de specifieke oorlogssituatie waarmee zij werden geconfronteerd”*.

Verzoeker toont allereerst geen bijzondere banden van afhankelijkheid tussen hem en zijn broers in België aan (zie de verdere bespreking hierover onder punt 2.3.15.). Aldus kan in geen geval blijken dat op grond van dergelijke banden een problematische situatie onder artikel 3 van het EVRM zou kunnen ontstaan. Daarenboven kunnen zijn broers hem in Spanje evenzeer financieel ondersteunen.

In zoverre verzoeker zich beroept op medische problemen, wordt allereerst in herinnering gebracht dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-verordening, zoals blijkt uit de door verweerder in zijn overdrachtsbesluit ook aangehaalde rechtspraak van het HvJ (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/16PPU, C.K. e.a., § 70 en 73 e.v.). Het HvJ herhaalt allereerst dat overeenkomstig het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een sterk vermoeden bestaat dat asielzoekers in de lidstaten passende medische zorg ontvangen. Ook indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan een verzoeker om internationale bescherming verder slechts worden overgedragen in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht op zich een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. De overdracht van een verzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In dat geval moet iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene worden weggenomen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd.

Verweerder hield in het bestreden overdrachtsbesluit rekening met de volgende verklaringen die verzoeker aflegde toen hem tijdens het Dublingehoor werd gevraagd naar zijn medische problemen: *“Ik heb een infectie aan mijn rechtertestikel. Momenteel neem ik geen medicatie, want het medicament dat ik nam, had impact op mijn sperma. Ik heb 4 cysten op mijn lichaam. Ik heb de arts hiervoor nog niet gezien, ik moet daarvoor een specialist zien.”* (vraag 38). Hij wees vervolgens op de reeds aangehaalde informatie in het AIDA-rapport dat voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje de toegang tot gezondheidszorg wettelijk is gegarandeerd en zij in de praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg. Volgens verweerder blijkt niet dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België en evenmin dat verzoeker in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming niet de nodige zorgen voor zijn gezondheidsproblemen zal kunnen krijgen. Hij benadrukt dat verzoeker geen enkele substantiële reden geeft waarom hij specifiek in België zou moeten worden behandeld of waarom dit niet evengoed in Spanje kan.

Verzoeker gaat nergens concreet in op deze motieven van het bestreden overdrachtsbesluit en toont aldus niet aan dat deze beoordeling op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand kwam.

Thans wordt in het verzoekschrift een in het Engels opgestelde verklaring van verzoeker opgenomen dat hij een ingreep aan zijn maag nodig heeft, dat hij een ontsteking heeft van zijn lymfeklieren waardoor hij moeilijkheden heeft om te ademen en pijn heeft en hij een gebroken kaak heeft. Hiervoor wordt verder verwezen naar een stuk 4 bij het verzoekschrift. Dit betreft een medisch attest voor verzoeker van 11 april 2025. Hierin is echter bizar genoeg helemaal niets terug te vinden van de voormelde door verzoeker verklaarde gezondheidsproblemen. Het is ook enigszins bizar dat verzoeker thans vlot in het Engels een verklaring aflegt inzake zijn medische problemen, terwijl in het grensverslag van de Federale Politie van 24 maart 2025 nog staat te lezen als volgt: *“Betrokkene spreekt enkel Arabisch, communicatie verloopt zeer moeizaam, begrijpt slechts een aantal woorden Engels”*. Alleszins ligt geen enkel begin van bewijs voor van de door verzoeker zelf verklaarde gezondheidsproblemen.

In het voorgelegde medisch attest stelt de centrumarts na onderzoek van verzoeker wel vast dat hij *“multiële lipomen heeft met onderhuidse irritatie”*, dat voor verder onderzoek hiervan een echografie het meest aangewezen is en dat er heden geen urgentie is voor deze problematiek. Verder wordt geattesteerd dat verzoeker positief testte voor *“H. Pylori”* en hiervoor een behandeling voor eradicatie werd gestart en een controle wordt voorzien. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat deze medische problemen maken dat hij niet kan reizen of dat er als gevolg van de overdracht een reëel en bewezen risico bestaat op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand. Evenmin weerlegt hij de beoordeling dat verzoeker in Spanje toegang kan hebben tot de gezondheidszorg en dat niet blijkt dat de medische zorgen aldaar niet van een vergelijkbaar niveau zijn dan in België. Op basis van verzoekers verklaringen en het thans voorgelegde medisch attest liggen geen objectieve gegevens voor die de bijzondere ernst van verzoekers gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor als gevolg van een overdracht aan Spanje zouden kunnen aantonen.

Verzoeker voert ten slotte aan dat *“er voor Palestijnen uit Gaza bovendien voldoende redenen zijn om aan te nemen zij bezwaard zijn met een collectief trauma, omwille van de specifieke oorlogssituatie waarmee zij werden geconfronteerd”*. Noch uit het verslag van het Dublin-gehoor noch uit het voorgelegde medisch attest blijkt echter dat verzoeker zou kampen met specifieke psychologische problemen die hem verhinderen te reizen of die medische zorg noodzakelijk maken. Bovendien wijst de Raad er op dat volgens verzoekers eigen verklaringen tijdens het Dublingehoor hij weliswaar is geboren in Khan Younis, maar dat hij van 2019 tot februari 2023 in Jericho op de Westelijke Jordaanoever woonde, dat hij van februari 2023 tot 2 oktober 2023 terug in Khan Younis woonde en dat hij vervolgens van 2 oktober 2023 tot 2 december 2024 opnieuw in Jericho woonde, waarna hij via Jordanië, Egypte en Abu Dhabi naar België reisde (vragen 10 en 42). Uit het in het administratief dossier opgenomen uittreksel uit het *‘Visa Information System’* (VIS) blijkt nog dat verzoeker bij zijn visumaanvraag had opgegeven in Ramallah te wonen. De door hem getoonde foto van zijn paspoort leert ook dat deze in mei 2022 in Ramallah werd uitgereikt. Alleszins blijkt op basis van de gegevens van het administratief dossier niet dat verzoeker nog verbleef in de Gaza na de aanval van Hamas op Israël op 7 oktober 2023, zoals hij minstens impliciet doet uitschijnen met zijn betoog. Ten overvloede weerlegt verzoeker de concrete motivering niet dat specifieke zorg onder meer voor verzoekers met mentale gezondheidsproblemen wel degelijk voorhanden is in Spanje.

Gelet op wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat verweerder eveneens op correcte gronden heeft geoordeeld dat in hoofde van verzoeker evenmin individuele elementen spelen die maken dat zijn overdracht aan Spanje een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

2.3.14. De Raad besluit dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder zich in de bestreden akte onterecht op het standpunt heeft gesteld dat zijn overdracht aan Spanje geen reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

2.3.15. Verzoeker betoogt nog dat de Belgische overheid op grond van *“de soevereiniteitsclausule”* zich bevoegd zou kunnen verklaren, gelet op de aanwezigheid van zijn broers in België. Hij houdt voor dat *“op zijn minst een financiële afhankelijkheid”* kan worden weerhouden. In het bestreden overdrachtsbesluit hield verweerder echter rekening met verzoekers verklaringen inzake de aanwezigheid van twee van zijn broers en van twee neven in België. Hij wees in dit verband op de relevante rechtspraak van het EVRM dat voor meerderjarige familieleden, zoals in voorliggende zaak, enkel een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden aanvaard voor zover bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen deze familieleden worden aangetoond. Hij wees op verzoekers verklaringen dat hij weliswaar een hele goede band heeft met zijn broers in België en ze vaak contact hebben, maar ook dat hij zelf nooit geld nodig had van zijn broers nu hij zelf werkte. Nog gaf hij aan dat hij weliswaar in het (transfer)centrum al bezoek ontving van zijn broers, maar ook niet meer dan dat. Uit verzoekers verklaringen tijdens het Dublin-gehoor blijkt aldus geen bijzondere band van afhankelijkheid tussen hem en zijn broers. Verzoeker betoogt thans dat er wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid met zijn broers bestaat, maar slaagt er niet in om hiervan minstens

een begin van bewijs voor te leggen. Hij voert in dit verband trouwens ook niet de schending aan van artikel 8 van het EVRM of van artikel 16 van de Dublin III-verordening.

2.3.16. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het EU-Handvest wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het “*verbod van willekeur*” aannemelijk gemaakt.

2.3.17. De Raad wijst er verder op dat de Richtlijn 2003/9/EG werd ingetrokken door de Richtlijn 2013/33/EU (artikel 32). In zoverre het ingeroepen artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG overeenstemt met huidig artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU, dat handelt over de algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg, wordt allereerst herhaald dat overeenkomstig de aangehaalde rechtspraak van het HvJ een Dublin-overdracht op grond van de algemene situatie in de verantwoordelijke lidstaat enkel is verhinderd wanneer er een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat omdat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschiet. Uit de voorgaande bespreking blijkt reeds dat verweerder in alle redelijkheid heeft kunnen oordelen dat in Spanje geen structurele tekortkomingen inzake de opvangomstandigheden voor verzoekers blijken en dat Dublin-terugkeerders die dit wensen opvang kunnen genieten waarvan niet blijkt dat deze plaatsvindt in onmenselijke of vernederende omstandigheden en zij eveneens toegang hebben tot een adequate gezondheidszorg.

2.3.18. Ten slotte blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het EU-Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Verzoeker laat trouwens ook na om toe te lichten op welke wijze volgens hem verweerder door het nemen van de bestreden akte dit artikel zou hebben miskend.

2.3.19. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3 Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

I. CORNELIS

